

beløb. Bestemmelsen, der afløser 1939-lovens §§ 10 og 13, tillægger boligtilsynet en beføjelse til at forbyde benyttelsen af de pågældende bygninger eller dele af bygninger til beboelse eller ophold for mennesker. 1939-lovens sondring mellem benyttelsesforbud med en ganske kort frist for benyttelsens ophør (i § 10) og benyttelsesforbud med en længere frist, der ikke kunne fastsættes kortere end 12 år (§ 13), har vist sig at frembyde vanskeligheder for en rationel administration af loven. I forslaget er denne sondring derfor opgivet, således at der bliver adgang for boligtilsynet til inden for et maksimalt åremål af 20 år frit at fastsætte fristen for benyttelsens ophør i hvert enkelt tilfælde under hensyntagen til karakteren og graden af den foreliggende sundhedsfare eller særlige brandfare. I forhold til 1939-loven er endvidere fremgangsmåden ved meddelelse af benyttelsesforbud foreslået forenklet således, at boligtilsynet umiddelbart meddeler et forbud, men at der i almindelighed gives ejeren adgang til at søge forbudet ophævet eller ændret gennem fremsættelse af forslag til forbedring af forholdene, jfr. herom bemærkningerne til §§ 13-15.

I stk. 2 er foreslået en udtrykkelig beføjelse for boligtilsynet til ved meddelelse af benyttelsesforbud med længere tidsfrist at påbyde en afhjælpning af mangler inden for de i § 11, stk. 2, angivne maksimumsbeløb, idet en sådan begrænset afhjælpning af mangler vil kunne være en forudsætning for forsvarligheden af den fastsatte frist for den fortsatte benyttelse. En sådan adgang til samtidig med et benyttelsesforbud at pålægge en ejer en begrænset afhjælpning af mangler har man ment at burde foreslå begrænset til forbud med en frist af 6 år eller derover. I modsætning til påbud om afhjælpning af mangler efter § 11 kan de heromhandlede påbud ikke iværksættes ved boligtilsynets foranstaltning, men ejerens undladelse af at efterkomme påbudet har alene den virkning, at boligtilsynet ved en ny beslutning kan bestemme, at benyttelsen af de pågældende boliger eller opholdsrum skal ophøre straks, eller fastsætte en kortere frist for benyttelsens ophør.

Stk. 3 svarer i princippet til 1939-lovens § 11, stk. 3.

Til § 13.

Som omtalt i bemærkningerne til § 12 er det principielle indhold af § 13 en adgang for en ejer til, efter at boligtilsynet har meddelt et forbud, at søge dette ophævet eller ændret gennem fremsættelse af et forslag til forbedring. Medens det efter 1939-lovens § 13 var henlagt til boligtilsynsrådet at afgøre, om et ombygningsforslag kunne godkendes, er beføjelsen hertil foreslået tillagt det

kommunale boligtilsyn. Tilsynet skal samtidig med godkendelsen af forslaget tage stilling til, om forbudet efter forbedringens gennemførelse kan ophæves helt, eller om den tiltrådte og godkendte forbedring alene kan medføre en ændring i forbudet, herunder navnlig en forlængelse af den fortsatte benyttelse af den pågældende bygning til beboelse eller ophold.

En forbedring af ældre ejendomme vil hyppigst ikke kunne gennemføres således, at bygningen derefter i alle henseender opfylder bestemmelserne om nye bygningers opførelse, men vil bygningen efter forbedringens gennemførelse vedblive at være *væsentlig* ringere end bygninger med boliger og opholdsrum, som opfylder de nævnte bestemmelser, bør en forbedring i almindelighed ikke finde sted, og boligtilsynet må helt nægte at godkende ejerens forslag. I stk. 3 er foreslået en bestemmelse herom.

Til § 14.

I tilfælde, hvor en bygning undergives benyttelsesforbud i medfør af § 12, og der enten foreligger eller af kommunalbestyrelsen arbejdes med en plan for sanering af det pågældende byområde, bør der ikke kunne iværksættes forbedring af bygninger, som vil komme i strid med eller vanskeliggøre den kommende sanering. I forslaget til lov om sanering af usunde bydele er foreslået en adgang for boligministeren til efter begæring af vedkommende kommunalbestyrelse at nedlægge forbud mod, at der på en ejendom, som er eller må antages at ville blive omfattet af planen, opføres ny bebyggelse eller sker ændring i bebyggelsen eller dens anvendelse, som må antages at komme i strid med planen eller vanskeliggøre dens gennemførelse. I forbindelse hermed er i nærværende paragrafs stk. 1 ejerens adgang til at fremsætte forslag til forbedring i henhold til § 13 foreslået begrænset således, at et sådant forslag ikke kan fremsættes, såfremt en forbedring af den pågældende bygning vil eller må påregnes at ville komme i strid med saneringsplanen.

Til § 15.

For ejendomme, som ligger inden for området for en godkendt byplan, gælder ifølge byplanlovens § 11, at intet areal må bebygges, eller nogen bebyggelse ved om- eller tilbygning udvides i strid med planen. Den i nærværende paragraf foreslåede bestemmelse har ligesom § 14 hensyn til ejendomme, som er undergivet forbud i medfør af § 12, og indeholder for disse ejendomme vedkommende en adgang for kommunalbestyrelsen til også at modsætte sig større forbedringer uden udvidelse af en bebyggelse inden for et byplan-